

[Statsministeren.]

opstilling. Det spørgsmål er stillet. Svaret er også givet. Naturligvis vil man fra markedssekretariatet, fra udenrigsøkonomiministeren og fra de ministre, som måtte være impliceret, være klar til også at lave samlede opstillinger over, hvad det måtte koste på den ene eller den anden måde, hvilke fordele der måtte være forbundet på den ene eller den anden måde med de justeringer og de nye regler, der er truffet på topmødet i Dublin.

Dernæst vil jeg gerne sige, at der er 4 spørgsmål mere, der drejer sig om EF og topmødet. Der er ingen tvivl om, at de spørgsmål, der er stillet, nok skal blive besvaret så langt, som det overhovedet er muligt at gøre det nu.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Maigaard, at hans studentikose facon ikke er så meget værd, for det, det drejer sig om, er, at der reelt er tale om den grad af solidaritet, der består i, at de, der har lidt mere, betaler lidt mere, og de, der har lidt mindre, betaler lidt mindre. Derfor er det jo ikke rimeligt alene at hægte solidaritetsproblemet op på netop det, der blev forhandlet i Dublin. Hr. Maigaard ved da godt, at der f. eks. er noget, der hedder regionalfond. Hr. Maigaard ved da også, hvilke lande der i særlig grad får fordel af denne regionalfond. Mon ikke lige netop det er de syditalienske arbejdere? Mon ikke lige bestemt det er Irland, som der blev omtalt? Og for resten også den del af Danmark, som hedder Grønland.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Maigaard* (SF) til ministeren for udenrigsøkonomi:

„Hvor stor kan den britiske nettogevinst fra og den danske nettoudgift til EFs regionalfond blive i de kommende tre år?“
(Spm. nr. 41).

Skriftlig begrundelse.

I henhold til beslutningerne på topmødet i Paris i december 1974 skal EFs regionalfond i 1975, 1976 og 1977 andrage knap 10 mia kr.

Danmark er nettobidragyder, idet de danske indbetalinger er større end de midler, Danmark har mulighed for at modtage. Under forudsætning af, at det lykkes at

sikre Danmark de størst mulige bidrag fra fonden, ønskes nettoudgiften opgjort.

Storbritannien er nettomodtager fra fonden, idet udbetalingerne fra regionalfondens kan overstige de britiske indbetalinger. Den britiske nettogevinst ønskes oplyst. Spørgeren erkender, at denne nettogevinst kan være svær at beregne. Ikke desto mindre forekommer det rigtigt at foretage nogle talmæssige overvejelser omkring den britiske gevinst. Spørgeren vil være taknemmelig for sådanne overvejelser, blot forudsætningerne for disse overvejelser præciseres.

Ministeren for udenrigsøkonomi (*Ivar Nørgaard*):

Hr. Maigaard har spurgt vedrørende den britiske nettogevinst fra og den danske nettoudgift til EFs regionalfond i de kommende 3 år.

Beslutningen om at oprette en europæisk egnsudviklingsfond blev som bekendt truffet på topmødet i Paris i oktober 1972, altså før udvidelsen af De europæiske Fællesskaber. Kommissionen fremlagde herefter i juli 1973 et konkret forslag til en europæisk udviklingsfond på 2.250 mill. regningsenheder eller ca. 17 mia kr. for perioden 1974-76.

Dette forslag var genstand for intensive forhandlinger i slutningen af 1973 og begyndelsen af 1974, uden at det dengang lykkedes at opnå enighed om to hovedspørgsmål, nemlig fondens størrelse og kriterierne for fordelingen af fondens midler på medlemslandene.

Derefter blev forhandlingerne afbrudt i februar 1974 og først genoptaget umiddelbart forud for topmødet i Paris den 9. og 10. december 1974, hvor det lykkedes at træffe en beslutning om oprettelse af en fond fra 1. januar 1975 på 1,3 mia regningsenheder eller 9.750 mill. kr. over den samme 3 års periode.

Topmødebeslutningen indeholder den nøjagtige procentvise fordeling af fondens midler på de enkelte medlemslande. Fastlæggelsen af denne fordeling må ses på baggrund af fondens formål, der er at rette på de regionale skævheder inden for fællesmarkedet, altså f. eks. i Syditalien og Irland. Det er naturligt, at de EF-lande, der har de alvorligste regionale problemer med områder, hvor levefoden er under EFs gennemsnit, nemlig de førnævnte: Syditalien, Irland